

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

6 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПАСХА - НА СЛЕПИЯ

Евангелско четиво

И като минаваше, видя един човек, сляп от рождение. Учениците Му Го попитаха и казаха: Рави, кой е съгрешил, тоя или родителите му, за да се роди сляп?

Иисус отговори: нито тоя е съгрешил, нито родителите му, но това биде, за да се явят делата Божии върху му.

Аз трябва да върша делата на Тогова. Който Ме е пратил, докле е ден; настъпва нощ, когато никой не може да работи, докле съм в света, светлина съм на света. Това като каза, плюна на земята, направил калчица от плюнката и намаза с нея очите на слепия, и му рече: иди се умий в къпалнята Вилоам (което значи: пратен). Той отиде, умй се и се върна прогледал.

А съседите и ония, които го бяха виждали по-преди, че беше сляп, думаша: не е ли този, който седеше и просеше?

Едни думаша: този е, а други: прилича на него; той пък казваше: аз съм.

Тогави го питаха: как ти се отвориха очите?

Той отговори и рече: един Човек, Който се нарича Иисус, направил калчица, намаза очите ми и ми рече: иди в къпалнята Вилоам и се умий. Отидох, умих се, и прогледах.

Те пък му рекоха: де е Той? Отговори: не зная.

Тогави заведоха при фарисенте човека, който беше по-преди сляп... А беше събота, когато Иисус направил калчицата и му отвори очите. Питаха го също и фарисенте, как е прогледал.

Той им рече: турни ми калчица на очите, и се умих, и гледам.

Тогави някон от фарисенте думаша: Тоя Човек не е от Бога, защото не пази събота. Други думаша: как може грешен човек да върши таква чудеса? И произлезе помежду им разпра.

Казват пак на прогледалия слепец: ти какво казваш за Него, задето ти отвори очите? А той рече: пророк е.

Но нуденте не повярваха за него, че е бил сляп и прогледал, докато не повикаха родителите на самия прогледал. и ги попитаха, думайки: този ли е вашият син, за когото вие казвате, че се родил сляп? А как сега вижда?

Родителите му отговориха и им рекоха: знаем, че този е нашият син и че се роди сляп; а как сега вижда, не знаем, или кой му е отворил очите, ние не знаем. Той сам е пълнолетен; него попитайте; нека сам говори за себе си. Това казаха родителите му, понеже се бояха от

нуденте; защото нуденте се бяха вече сдумали да отлъчат от синагогата оновова, който Го признае за Христа. Затова и родителите му казаха: той е пълнолетен; него попитайте.

Тогави повикаха повторно човека, който преди беше сляп, и му казаха: въздай Богу слава; ние знаем, че Тоя Човек е грешник.

Той отговори и рече: дали е грешник, не зная; едно зная, че бях сляп, а сега виждам.

Пак го попитаха: какво ти направи? Как ти отвори очите?

Отговори им: казах ви вече, и не чухте; какво пак искате да чуете? да не би и вие да искате да Му станете ученици?

А те го изхокаха и рекоха: ти си Негов ученик; а ние сме Моисееви ученици.

Ние знаем, че на Моисея е говорил Бог; а Тогова не знаем откъде е.

Отговори човекът и им рече: това е и чудното, че вие не знаете, откъде е, а ми отвори очите.

Ние пък знаем, че Бог не слуша грешници; но, който почита Бога и върши волята Му, тогава слуша.

Открай век не се е чуло, някой да е отворил очи на слепороден.

Ако Той не беше от Бога, не можеше да направи нищо.

Отговори му и рекоха: ти цял в грехове си роден, и ти ли нас учиш? И го изпъдиха вън.

Иисус чу, че го изпъдили вън и, като го намери, рече му: ти вярваш ли в Сина Божий?

Той отговори и рече: кой е, господине, та да повярвам в Него?

Иисус му рече: и видял си Го, и, Който говори с тебе. Той е.

А той рече: вярвам. Господи! И Му се поклони. (Йоан 9:1-38)

Отческо наследство

“ЗАЩО ГОСПОДИ?”

Днешният евангелски разказ за изцеренето на сляпо родения (Йн. 9:1-38) ни предава как при срещата с него учениците бързат да попитат Спасителя: „Заради чий грях този се е родил сляп – негов или на родителите му?“ В Стария Завет има няколко места, в които се говори за наказания на потомците на грешниците, може би именно тези текстове, четени повърхностно, извадени от контекста и тълкувани неправилно, са станали причина да се породат и мнозина погрешното вярване, че Бог наказва деца и потомци за греховете на техните родители и предци. Милостта към тези, които обвинят Бога и спазват заповедите Му, е „до хилядо

коляно”, сиреч безкрайна. Трябва да знаем и твърдо да вярваме, че Бог е всемилостив и дълготърпелив, че Той е абсолютната любов, доброта и справедливост. Дори и най-мигновената, най-беглата мисъл, че Той е суров, безмилостен или отмъстителен е недопустима. А да вярваме безрезервно в безграничната Божия милост, любов и справедливост това всъщност означава да се доверим на Бога; това значи да оставим живота си в ръцете Му и да имаме пълната увереност, че Той като любещ баща ще ни води към единствено възможното, истинско и непреходно щастие. Колкото и трудни, стръмни и криви да ни изглеждат понякога пътеките, които Той избира за нас; колкото и непреодолими и страшни да са препятствията, които Той ще поиска да преодолеем.

Безсмислено е да си задаваме въпроси, на които не ни е дадено и не можем да си отговорим. Безсмислено е да се подлагаме на толкова жестоки психически и интелектуални самомъчения. Да. Ние можем да си дадем сметка какъв е нашият дял в световното зло. Но можем ли да обясним защо гръмотевицата удря и подпалва тая къща, а съседната остава невредима? Защо градушката отнася това село, а отминава околните? Защо умират пет и десетгодишни деца, а живеят столетници? Не можем! И никога никога не е могъл. Вярата. Единствено вярата ни в непогрешимата Божия справедливост и всепрощаващата Божия любов би могла да запълни тази тъмна бездна на недоумението, неразбирането и ужаса. Вярата в Бога, проповядвана от Светлата Църква, е единственият надежден и спасителен кораб, който би могъл да ни преведе над страшните житейски глъбини и да ни помогне да стигнем до жадувания бряг на Божието царство.

Имаме ли тази вяра? Пътници ли сме на този кораб? Нека сами си отговорим на тези въпроси. Това е по силите на всекиго от нас.

Автор: Свещ. Ал. Лашков

ВЪЗНЕСЕНИЕ ГОСПОДНЕ

Четиридесет дни след Великото си възкресение Господ Исус се явявал многократно на учениците Си. Разяснявал им царството Божие, отварял ума им за да разбират Светото писание (Лук. 24:45, 49). Потвърждавал обещанието Си за идването на Утешителя Дух Свети - третото Лице на единия Бог (Иоан 14, 16, 17). Всички се убедили, че Той е възкръснал наистина.

На четиридесетия ден от Възкресението им се явил за последен път. Апостолите по обикновения му били на молитва, в очакване Божието обещание да се изпълни. Както били събрани, Христос се явил сред тях, беседвал и ги извел от града на Елеонската планина (на около два километра от Иерусалим, до Витания, където бе възкръснал Лазар).

Поразени и разтърсени издъно от Христовото възкресение, някои ученици, които още не разбирали, че царството Божие не е от този земен свят, си помислили, че Христос ги е извел, за да им обяви едно свое земно, израилско царство (Деян. 1:6). Господ

назидателно им обяснил, че хората не бива да се ръководят от своите лични, корисни сметки и очаквания, а да следват Божия промисъл: "... не се пада вам да знаете времената или годините, които Отец е положил в Своя власт" (Деян. 1:7). Господ отново им изяснил слизането на Светия Дух, което се извършва на Петдесетница и Неговото абсолютно значение като сила, която оживотворява Църквата Христова (Деян. 1:4,5,8).

Като се изкачили на планината, Христос вдигнал ръце да ги благослови. Още докато ги благославял Се отделил от земята и, подет от облак, Се издигнал към небето при Своя небесен Отец (Лук. 24:50). Не изчезнал веднага от погледа им, а се издигнал постепенно, докато станал невидим за погледа им в пространствената отдалеченост нагоре във висините. Апостолите се поклонили на Възнасящия се Господ и не могли да откъснат поглед от чудната гледка.

В този момент пред тях застанали двама ангели в бяло облекло, които им казали "мъже галилейци, какво стоите и гледате към небето? Този Исус, Който се възнесе от вас на небето, ще дойде по същия начин, както Го видяхте да отива на небето" (Деян.1:11). Така небесните вестители потвърдили думите на Христа (Мат. 26:64) за Второто велико Негово пришествие и следващия от това Всеобщ съд.

По думите на св. евангелист Марко, Христос, като се възнесъл на небето, седнал отдясно на Бога (Марк 16:19). Това нагледно изражение означава равночестност с Бог Отец.

Всред апостолите била и св. Дева Мария, която, колкото болезнено понесла страданията на Господа на Голгота, толкова сега се възрадва при съзерцание на Неговата слава.

Утешени от ангелите за раздялата, апостолите се върнали в Иерусалим, зарадвани, с готовност да вестят Евангелското слово. Нашият Господ пострада от хората, виде разпнат, умря и възкръсна на третия ден, възлезе при небесния Си Отец; отиде отново там, дето е бил по-преди и седне отдясно на Божията сила. Заради нас прие на Себе Си в единството на Своего лице цялата човешка природа без нейния грях; Господ я възкреси от смъртта и, дарявайки й за втори път вечен живот, чрез възнесението Си я издигна на небето.

Празникът на славното Възнесение Господне се отбелязва от църквата още от IV-V век и принадлежи към подвижните църковни празници. Се възнесението Си Исус завърши делото на спасението. За всички повярвали в Него Спасителят откри небето, за да могат всички да станат съобщници на Неговия живот, да бъдат изкупени и спасени. Затова българският народ му е дал название с дълбок религиозен и богословски смисъл - Спасовден, Денят на Спасителя. Нека на този свят Спасовден ние уславяме молитвите си към Спасителя, за да Ни направи чрез Своя Дух съобщници на Своя живот, та като сме живи чрез Него, да съдействаме за процъфтяване на живота в мир, благополучие и радост.

Източник: www.pravoslavieto.com

ЖИТИЕ НА СВЕТИ ВЕЛИКОМЪЧЕНИК КНЯЗ ИОАН- ВЛАДИМИР

Свети княз Йоан-Владимир управлявал областите Зета и Далмация. По природа той бил миролюбив, благочестив и добродетелен. Във война с българския цар Самуил, който управлявал Западната българска държава, той бил взет в плен, но Самуил го оженил за своята дъщеря Теодора-Косара и го върнал на неговия престол.

След трагичната смърт на цар Самуил, който умрял на 6 октомври 1014 г. от сърдечен удар, когато видял пленените и ослепени български войници, възцарил се син му Гаврил-Радомир, но византийското коварство подстрекало братовчедата му Иван-Владислав, който го убил и заел престола. Боейки се от отмъщение или от законните права на Йоан-Владимир, Иван Владислав го поканил при себе си чрез посредството на Охридския архиепископ Давид уж за мирни разговори.

Кроткият и незлобив Йоан-Владимир повярвал на църковното пратеничество и приел поканата, но Иван-Владислав още при самото пристигане в столицата изпратил убийци да му отсекаат главата. И понеже мечът поради някаква причина не могъл да язви Йоан-Владимир, той кротко подал на убиеца своя меч с думите: "Искаш да ме убиеш, брате, но не можеш. Ето моят меч! Готов съм да бъда убит, както Исак и Аве!" Злодеят го посякъл.

Тогавата станало чудо. Светият мъченик се върнал с посечената си глава в ръце и влязъл в близката църква, в която вече паднал и предал на Господа светата си душа на 22 май 1016 г. Жена му отнесла тялото му в неговите владения и тържествено го погребала в църквата, при която сама завършила живота си в пост и молитва.

След две години убиецът Иван-Владислав умрял от внезапна страшна смърт чрез невидима ръка и България паднала под византийско робство за 168 години. Нетленните мощи на св. Княз Йоан-Владимир са прославени с изтичане на целебно миро и с извършване на чудеса. Те се намират в град Флбасан (Албания).

© Жития на светните. Винодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит А-р Атанасий (Бончев).

Наръчник по Православие

ПРЕДИ И СЛЕД КРЪЩЕНИЕТО – БЕБЕДИ С НОВОНАЧАЛНИЯ

- На Бога не са Мү нужни моите молитви: Той Сам знае какво ми е необходимо и без моята просба.

- Това, приятелю мой, е истина, но от това не следва, че може и да не се молим на Бога. На Бога, разбира се, не са нужни твоите молитви; твоите славословия не

прибавят нищо към Неговото неизменно блаженство, но Той ти е заповядал да се молиш, Той изисква от тебе славословие, поклонения, благодарения и моления, защото ти – Неговото творение, не можеш да минеш без молитви, без да изпаднеш в крайна неблагоприятност. Бог има пълното право над твоята мисъл, на която Той е извор. Той ти е дал сърцето и има право на твоята сърдечна любов. Той иска ти да би изявявал своята любов към Него доброволно и с желание.

Бог знае всички твои нүжди; това е правилно съждение, и, разбира се, не за да Го уведомиш за тях ти трябва да ги представяш в молитвата си. Но това ти е заповядано, за да не губим от погледа си своята немощ, неспособността си да се справиш без Неговата Божествена помощ. Заповядано ти е да се молиш, за да би си спомнял непрестанно за своята зависимост от Него. Заповядано ти е да се молиш заради самия тебе.

Бог иска ти да се молиш, за да се покланяш достойно и праведно на твоя Господ и Бог, да мислиш за Този, Който непрестанно се грижи за тебе, да обичаш Този, Който е твоето най-висше благо и твоят Всемогъщ благодетел, и накрая – защото е добро, полезно и необходимо да се молим!

Кое може да бъде по-възвишено и по-сладостно от молитвата! Тя е най-благородното занятие за човека в този живот; тя облагородява всички наши останали занятия. Молитвата е възнасяне на човешката мисъл към Бога, съединяване на човешкото сърце с Всесъвършения Бог, Който единствен може да го изпълни. Това е беседа на сина с възлюбения Отец, благодарение, принасяно от помилвания престъпник на своя Спасител; обръщане на немощния грешник към Бога, който е казал: който дохожда при Мене, няма да го изпъдя въвн (Йоан. 6:37).

Молитвата е най-доброто утешение във всички наши скърби; за нашето сърце тя е съкровище на мира, което никой не може да ни отнеме; защото молитвата действа в дълбините на душата, любещата Бога. Топлата и смирена молитва е толкова сладостна за сърцето, че поставяйки я като задължение за нас, Господ с това е осигурил нашето истинско щастие.

Затова и нашият Спасител, дошъл на земята, за да ни направи добри и щастливи, нищо не е повелявал толкова много, както това – да се молим непрестанно, неуморимо, търпеливо и да приучаваме душата си да мисли непрестанно за Бога и да Го обича повече от всичко!

Молитвата е здравата основа на християнския живот, чрез нея се получават благодатта, променяща и възвращаща душата и сърцето на човека.

Моли се от цялото си сърце, не само с уста, но и от дълбочината на дүха. Започвай деня и го завършвай с молитва, за да бива се освещавали всички твои дела и за да бъдат простени всички твои простъпки. Моли се в скърби, в опасности, в прегрешения. Моли се, когато си съгрешил, за да получиш прошка на греховете. Присъединявай молитва към всички твои ежедневни занятия; с нея нищо няма да бъде маловажно и нищожно пред Бога; с нея нищо не е загубено за спасението.

Ти ще бъдеш добър и чист, ако се упражняваш в молитвата; тя ще те научи на всичко. Твоето сърце ще

бъде мирно, и сред бедствията на живота ще чувстваш вътрешна радост, която утлажда всяка горест. А когато времето на твоето изпитание се прекрати, ти ще пожънеш плодовете на своята вяроност.

Добри и верни рабе – ще ти каже Христос, – в малко си бил верен, над много ще те поставя; влез в радостта на господаря си (Мат. 25:23).

Източник: www.svetiilia.bg

Детски свят

ПРИТЧА ЗА БОГАТАША И БЕДНИЯ ЛАЗАР

(Лука 16:19-31)

Често пъти в този живот се случва така, че добрите хора страдат, а лошите благоденствуват. Нашата съвест се бунтува и ние, пламнали от негодувание, се питаме: къде е тук правдата? Нима Бог не вижда какво става на земята?

Отговор на това наше смущение ни дава притчата за богаташа и бедния Лазар. От нея ние научаваме, че има живот и след физическата ни смърт, и в него всеки човек получава справедлива отплата за доброто или лошото, което е вършил на земята.

Ето и самата притча:

Живеед някой си богат човек, който се обличал в скъпи дрехи и всеки ден пирувал от сутрин до вечер. Имало и един беден човек, на име Лазар, който целият бил в дрипи и рани. Той ходел в дома на богаташа с надеждата, че ще му разрешат да се нахрани поне от троухите на обилната трапеза, но и тях не му давали. Само кучетата се смиявали над него, защото идвали да ближат раните му.

Но ето, настъпил смъртния час и за двамата. Умрял сиромашът, и Ангели го занесли в рая при Авраам. Умрял и богаташът, и след бляскавото погребение, което му устроили близките, дяволи грабнали душата му и я отнесли в ада за вечни мъки. Горкият богаташ повдигнал очи нагоре и като видял отдалеч Авраам и Лазар при него, извикал:

- Отче Аврааме, смилн се над мене, и прати Лазар да намокри края на пръста си във вода, за да ми разхлади езика, защото страшно се мъча в този пламък.

Уви, това било невъзможно!

- Чедо, - отговорил Авраам – спомни си, че ти вече получи доброто си приживе на земята, а Лазар – злото. Сега пък той тук се утешава, а ти се мъчиш. Освен това между нас и вас зее голяма пропаст, и нито вие, нито ние можем я премина.

- Тогава, отче, прати Лазар да отиде у дома – продължил богаташът – и да каже на петимата ми братя, как аз страдам тук, та поне те, като знаят, да не дойдат в това място на мъка.

Но Авраам възразил:

- Имат свещените книги и пророците: нека ги слушат, и тогава нищо лошо няма да им се случи!

- Тъй е, отче, но ако някой от мъртвите възкръсне и им се яви, те ще се покаят – казал богаташът.

- Ако свещените книги и пророците не слушат, то и мъртвъ да възкръсне, няма да повярват, нито ще се покаят – отговорил Авраам и разговорът свършил.

За съжаление, и днес много хора живеят така, като че ли с живота на земята свършва всичко. Те разсъждават в себе си така: „Да ядем и пием, защото утре ще умрем! Това ще ни остане!“ Но тъкмо това не остава, защото тялото умира, но човек има безсмъртна душа, която според това дали сме живели праведно, или греховно на земята, получава или вечно блаженство, или вечна мъка.

Притчата за богаташа и бедния Лазар е строго предупреждение за всички, които са жестокоосърдечни към ближния си, и за ония, които мислят, че могат да укриват своите грехове и престъпления.

**ГОСПОДИ, НАУЧИ НИ ДА БЪДЕМ МИЛОСЪРДНИ,
ЗА ДА БЪДЕШ
И ТИ МИЛОСЪРДЕН КЪМ НА С НА ТВОЯ СЪД!**

Автор: Иван Николов

Изочник: "Православно вероучение за деца"

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

17 май † 6 Неделя след Пасха - на Слeпия. Св. ап. Андроник. Св. мчк Николай Софийски. Събор на св. Баташки мъченици. Гл. 5, утр. ев. 8, ап. Деян. 16:16-34 (с. 42), лит. ев. Ин 9:1-38 (Тип. с. 317 и Тип. с. 310, т. 6)

18 май Св. мци Теодот Анкирски. Св. мци Петър, Дионисий и дружината им. Св. 7 девии

19 май Св. свщмчк Патрикий, еп. Брусенски. Преп. Агапий (Отдание на Неделя на Слeпия) (Тип. с. 469)

20 май Св. мчк Талалей. Мчк Аскалон (Отдание на Пасха)

21 май † Възнесение Господне (Спасовден). Св. велики царе равноапостолни Константин и Елена (Тип. с. 323, т. 7)

22 май Св. мчк Василск. Св. мчк Йоан-Владимир, княз Български чудотворец

23 май Св. Миџана Синадски. Св. Мария Клеопова

Снорийският лист се издава с благословията на председателя на храма протойерей Филиян Костадинов

Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

Можете да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg
